

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. София, 07 юни 2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, НАКАЗАТЕЛНА КОЛЕГИЯ, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и седми януари през две хиляди и шестнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕЛЕНА АВДЕВА**ЧЛЕНОВЕ: ЖАНИНА НАЧЕВА****ГАЛИНА ЗАХАРОВА**

при секретар НАДЯ ЦЕКОВА и с участието на прокурор П. МАРИНОВА разгледа докладваното от съдия ЗАХАРОВА наказателно дело № 1626/2015 г. по описа на ВКС, второ наказателно отделение, като за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по протест на апелативния прокурор при Апелативна прокуратура Велико Търново и жалба на адв. Г., защитник на подсъдимия Ал. Ев. З., срещу присъда № 187 на Великотърновския апелативен съд (ВтАС), НО, постановена на 28.09.2015 г. по ВНОХД № 107/2015 г. по описа на същия съд.

В протеста е релевирано касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК, като към ВКС е отправено искане атакуваната присъда да бъде отменена в частта за наложените на подсъдимия З. наказания и делото – върнато за ново разглеждане на въззивния съд поради необходимост от увеличаване на всяко от наказанията лишаване от свобода, глоба и лишаване от право да заема ръководна длъжност в администрацията на държавни и общински учреждения. В допълнение към протеста са развити подробни съображения в насока, че: при определяне на наказанията апелативният съд пропуснал да приеме още две налични отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства; надценил значението на добрите му характеристични данни; не отчел невъзможността за постигане целите на генералната превенция с наложените наказания.

В жалбата на адв. Г., защитник на подсъдимия Ал. З., са възведени всички касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК, като са залегнали алтернативни искания да се отмени присъдата на ВтАС и да се оправдае подсъдимия на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК или делото да се върне за ново разглеждане за отстраняване на допуснати процесуални нарушения, или обжалваният съдебен акт

да бъде изменен с чувствително намаляване на наказанията на подсъдимия при условията на чл. 55 от НК.

В допълнение към въззивната жалба, изготвено от адв. С., защитник на подсъдимия З., са изложени подробни доводи в подкрепа на ангажираните касационни поводи. Твърди се, че: въззивният съд приел взаимноизключващи се тези при обосновката на обективната и субективната съставомерност на инкриминираното по отношение на подсъдимия З. деяние; че не била налице твърдяната от прокуратурата връзка между приемането на дара и съответстващото действие по служба от страна на подсъдимия; не било установено, че намерената в кабинета му парична сума била получена от него за извършване на твърдяното от прокуратурата действие по служба; изводът на ВтАС, че подсъдимият могъл да извършва съответна преценка за разпореждане с общински средства в полза на трето лице почивал на предположение, тъй като по делото не била представена дължостна характеристика на подсъдимия, която да описва конкретните му права и задължения. Защитникът поддържа теза за несъставомерност на деянието и поради наличието на белезите на провокация към подкуп. Изтъкнати са множество съществени процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на подсъдимия: непълноти в съдържанието на обвинителния акт относно субективните и обективни елементи на вмененото престъпление и противоречия в диспозитивната му част; нарушения, свързани със събирането и оценката на доказателствата – нарушения при разрешаването и прилагането на СРС, незаконосъобразно кредитиране на показанията на св. Р. в нарушение на чл. 6, § 3, б. „д“ от ЕКПЧ, нарушение на изискванията за публичност на съдебния процес, нарушения на изискванията на чл. 14 и чл. 304 от НПК. Защитникът е извел несправедливостта на наложените на подсъдимия наказания преди всичко от пороците, допуснати при разглеждането на делото, като твърди и че не били отчетени в достатъчна степен смекчаващите вината обстоятелства.

По делото е постъпило обстоятелствено мотивирано допълнение към касационната жалба от подсъдимия З. В него са посочени конкретни противоречия между кредитираните показания на св. Р. с писмените доказателства, със съдържанието на ВДС от приложени СРС, с показанията на свидетелите М., Д. и Цв., които не били отчетени от въззивния съд. Направеният анализ на показанията на св. Ц. е оспорен като вътрешно противоречив и некореспондиращ с действителното им съдържание. Изтъкнати са невзети предвид от съдебния състав обстоятелства, сочещи на служебна зависимост на св. М. от св. Р., дъщеря му С. Р. и лицето П. Б., управител на фирмите на св. Р. и дъщеря му. Подсъдимият З. поддържа, че при приложението на СРС са допуснати нарушения на чл. 14, ал. 1, т. 1, чл. 18, ал. 1 от ЗСРС и чл. 174, ал. 1 вр. чл. 15, ал. 1 от ЗСРС. Твърди, че при установяване на фактите съдът възприел превратно доказателствата, като вътрешното му убеждение се основавало на произволно приети фактически положения и предположения. Сочи, че фактите относно случилото се в периода 16 – 22. 04.2014 г. между св. Р., св. Цв. и агентите на ДА”НС” били подминати, като не било изяснено кой иницирал срещата в ДА”НС”. Нямало съмнение, че св. Р. се поставил в услуга на ДА”НС”, но

доказателствата сочели, че инициативата за това била на ДА”НС”, като агентите излезли извън рамките на пасивното разследване. В допълнението към жалбата подсъдимият подчертава, че от самото начало на разследването за него било неясно за какви точно действия по служба бил обвинен от СГП и осъден от ВтАС, като открит останал въпросът с какво именно той допринесъл за осигуряване изплащането на цитираните в обвинителния акт фактури.

В съдебно заседание на касационната инстанция представителят на ВКП поддържа протеста, а по отношение на подадената от защитника на подсъдимия касационна жалба дава заключение, че е неоснователна. По делото са представени писмени бележки на прокурора, в които е застъпено становище за отсъствие на твърдените в жалбата нарушения на материалния закон и на процесуалните правила.

Подсъдимият Ал. З. и защитниците му адв. С., адв. Г. и Н. З. (защитник по чл. 91, ал. 2 от НПК) поддържат касационната жалба с допълненията към нея и молят да бъде уважена, а по отношение на подадения протест считат, че е неоснователен.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка за наличие на основанията за възобновяване на делото, намери за установено следното:

С присъда № 19 от 17.02.2015 г. по НОХД № 928/2014 г. Плевенският окръжен съд (ПлОС) е признал подсъдимия Ал. Ев. З. за невинен в това, че за периода от началото на м. април 2014 г. до 22.04. 2014 г. в гр. П. в качеството му на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – заместник-кмет на община Пл. с ресор „Ф.“, е поискал дар, който не му се следва – 10% от общата сума по фактури № 1000000362/03.02.2014 г. на стойност 13 631.75 лева, № 1000000503/04.03.2014 г. на стойност 18 165.61 лева, № 1000000510/01.04.2014 г. на стойност 16 688.63 лева, по която е било извършено частично плащане в размер на 8 202.64 лева, издадени от търговско дружество „П. И.” ..., и на 22.04.2014 г. е приел дар, който не му се следва – парична сума в размер на 4 000 лева – от управителя и представител на търговското дружество „П. И.” ... С. Х. Р., която получил лично в кабинета си, находящ се в гр. П., площад „В.” № ..., ет. ..., кабинет № ..., загдето е извършил действие по служба – осигурил своевременно и по-бързо подписване и изплащане на платежните нареждания от съответните длъжностни лица от община П. по фактури № 1000000362/03.02.2014 г., № 1000000503/04.03.2014 г. и № 1000000510/01.04.2014 г. на обща стойност 40 000 лева, издадени от търговско дружество „П. И.” ..., въз основа на което е бил осъществен паричен превод в размер на 40 000 лева към търговското дружество „П. И.” ... по договор от 18.01.2011 г. за възлагане на обществена поръчка с предмет „Поддръжка и ремонт на обществено осветление на територията на община П.” със страни община гр. П. и търговско дружество „П. И.”, поради което и на основание чл. 304 от НПК го е оправдал по обвинението по чл. 302, т. 1 вр. чл. 301, пр. 1 и пр. 2 от НК. С присъдата си ПлОС се е произнесъл по веществените доказателства и е постановил на основание чл. 190, ал. 1 от НПК направените по делото разноски да останат за сметка на държавата.

По протест на прокурора срещу първоинстанционната присъда е било образувано ВНОХД № 107/2015 г. по описа на ВтАС, НО, като с нова присъда № 187 от 28.09.2015 г. въззивният съд на основание чл. 336, ал. 1, т. 2 вр. чл. 334, т. 2 от НПК е отменил изцяло присъдата на ПЛОС, като го е признал за виновен в извършването на престъпление по чл. 302, т. 1 вр. чл. 301, пр. 1 и пр. 2 от НК и при условията на чл. 54 от НК го е осъдил на три години и шест месеца лишаване от свобода при първоначален общ режим на изтърпяване на наказанието в затворническо общежитие от открит тип на основание чл. 59, ал. 1 вр. чл. 61, т. 3 от ЗИНЗС, глоба в размер на 8 000 лева и лишаване от право да заема ръководна длъжност в администрацията на държавни и общински учреждения за срок от четири години. На основание чл. 59, ал. 1 от НК съдът е приспаднал времето, през което подсъдимият З. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража. С присъдата си съдът се е произнесъл по веществените доказателства и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК е осъдил подсъдимия да заплати направените по делото разноски.

ВКС намира, че протестът и жалбата са допустими – подадени от процесуално легитимирани страни по чл. 349, ал. 1 и ал. 3, вр. чл. 253, т. 1 и т. 2 от НПК, срещу акт, подлежащ на касационна проверка съгласно чл. 346, т. 1 от НПК, в законоустановения от чл. 350, ал. 1, вр. чл. 319, ал. 1 от НПК срок.

С оглед посочените в протеста и жалбата касационни основания, настоящият съдебен състав разгледа първо възраженията на подсъдимия и защитниците му, тъй като те се отнасят до всички касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК, включително съдържат доводи за допуснати съществени процесуални нарушения, чието наличие предрешава отмяната на атакуваната присъда, докато претенциите на прокурора касаят само основанието по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК във връзка с определянето на наказанието на подсъдимия.

Разгледана по същество, касационната жалба на защитника на подсъдимия Ал. Е. З. е основателна.

ВКС констатира, че присъдата на ВтАС № 187 от 28.09.2015 г. по НОХД № 107/2015 г. е постановена при допуснати съществени процесуални нарушения по чл. 348, ал. 3, т. 1 вр. ал. 1, т. 2 от НПК.

1. Приетите от въззивния съдебен състав фактически положения очертават деяние на подсъдимия, което в значителна степен се различава от описаното в обвинителния акт по време, място на извършване, механизъм на осъществяване и последици. В разглеждания случай съдът сам е дефинирал рамките на обвинението, като незаконосъобразно е запълнил обема му по свое собствено усмотрение с конкретни действия на подсъдимия, обусловили осъждането му по повдигнатото му обвинение.

При съпоставката между възведените с обвинителния акт твърдения за осъщественото от подсъдимия З. престъпно поведение и фактите, на които ВтАС е основал осъждането му по чл. чл. 302, т. 1 вр. чл. 301, пр. 1 и пр. 2 от НК, се откроява отчетливо различие.

На стр. 5 – 8 от обвинителния акт по НОХД № 928/2014 г. на ПЛОС са описани следните факти, преценени като относими към съставомерността на

поведението на подсъдимия А. З., назначен на длъжността заместник-кмет на община П., считано от 10.11.2011 г.:

- За времето 03.02.2014 г. – 01.04.2014 г. търговското дружество „П. И.” ... представило във финансово-счетоводния отдел на община П. три броя данъчни фактури № 1000000362/03.02.2014 г. на стойност 13 631.75 лева, № 1000000503/04.03.2014 г. на стойност 18 165.61 лева, удостоверяващи дължими, изискуеми и ликвидни плащания съгласно сключения на 18.01.2011 г. договор за възлагане на обществена поръчка с предмет „Поддръжка и ремонт на обществено осветление на територията на община П.” със страни община гр. П. и търговско дружество „П. И.” ..., управлявано и представлявано от св. Р.;

- В началото на м. април 2014 г. св. С. Р. инициирал разговор с подсъдимия във връзка със значително забавяне на плащанията в общ размер на 40 000 лева, които община П. дължала по договора. Свидетелят споделил за тежкото икономическо състояние, в което се намирала фирмата му и обяснил, че всяко забавяне на плащанията го поставя в реална невъзможност да изплаща месечните трудови възнаграждения на служителите си. Подсъдимият З. „в пряк текст” му заявил, че „ако желае да продължи да работи с община Плевен, респ. и след изтичане на срока на договора, както и да получава своевременно и преди изтичане на сроковете, визирани в чл. 7 от договора, банкови преводи за извършените от фирмата му услуги, следва „да напише оценка”, което означавало да му предава лично и „на ръка” 10% от всеки паричен превод”. От своя страна, с оглед длъжността си на заместник-кмет с ресор „Ф.” подсъдимият обещал, че ще осигури своевременно и по-бързо подписване и изплащане на платежните нареждания от страна на общината като възложител по сключения договор;

- На 16.04.2014 г. подсъдимият З. подписал като „наредител” от името и за сметка на общината три броя банкови платежни нареждания, с които разпоредил плащане на обща сума от 40 000 лева по фактури № 1000000362/03.02.2014 г. на стойност 13 631.75 лева, № 1000000503/04.03.2014 г. на стойност 18 165.61 лева, № 1000000510/01.04.2014 г. на стойност 16 688.63 лева, по която е било извършено частично плащане в размер на 8 202.64 лева, издадени от търговско дружество „П. И.” ..., като на същата дата сумата с общ размер 40 000 лева постъпила по банковата сметка на търговското дружество;

- На 16.04.2014 г. св. С. Р. подал сигнал до ДА”НС”, въз основа на който било образувано наказателно производство срещу неизвестен извършител по чл. 301 от НК;

- На 17.04.2014 г. св. Р. провел разговор с подсъдимия в кабинета му в общината. Подсъдимият уведомил свидетеля, че по три броя фактури на 16.04.2014 г. били наредени плащания на обща стойност 40 000 лева, като парите щели да постъпят около обяд на 17.04.2014 г. Казал му, че „комисията”, която обработвала документите му, му е написала оценка „четири”, т. е. следвало да му предаде парична сума в размер на 4 000 лева;

- На 22.04.2014 г. около 14:00 ч. св. Р. подготвил сумата от 4 000 лева и отишъл в служебния кабинет на подсъдимия. При срещата двамата обменили общи думи по повод отминалите Великденски празници, след което подсъдимият

му дал мълчалив знак да остави парите на бюрото. Свидетелят извадил от чантичката си бял хартиен плик, в който се съдържали 40 броя белязани банкноти с номинал 100 лева на обща стойност 4 000 лева, и го оставил на посоченото от подсъдимия място;

- След като двамата се разделили, в кабинета влезли агенти от ДА”НС”, които задържали подсъдимия. При извършеното претърсване на бюрото била намерена процесната сума от 4 000 лева, а дланите на подсъдимия били оцветени с флуоресциращо вещество.

Видно от изложеното, за периода преди началото на м. април 2014 г. очертаната в обвинителния акт фактология не съдържа описание на каквито и да е действия (бездействия) на подсъдимия З., свързани с други проведени разговори със св. Р. и осъществени плащания от него към подсъдимия, както и за взаимоотношенията им с други лица.

В атакувания съдебен акт обаче са описани поредица срещи между подсъдимия и св. Р., множество проведени между тях двамата, а и със свидетелите Г. Ц. и Д. С. разговори във връзка с „дължимите” от св. Р. суми и процента от плащанията, които той трябвало периодически да дава, както и многократни действия на подсъдимия З. по получаване на конкретни суми от св. Р., възлизащи на стойност над петдесет хиляди лева. Престъпното поведение на подсъдимия е интерпретирано като продължен във времето цялостен процес, при който всяко негово следващо действие логически се извежда и обуславя от предходните. В мотивите на осъдителната присъда на ВтАС (л. 186 и гърба му, л. 188-189 от ВНОХД № 107/2015 г.) подробно е описана „предисторията” (стр. 7 от мотивите на атакуваната присъда) на отношенията между подсъдимия З. и св. Р., която датирала още от момента на встъпването на подсъдимия в длъжност през м. ноември 2011 г. Съдът е приел, че още тогава подсъдимият предупредил свидетеля, че за да продължи съвместната им работа, трябва да му дава 15% от сумите с ДДС, които общината ще му превежда по договора. За м. ноември св. Р. предал на подсъдимия 4 600 лева. Взаимоотношенията им продължили по този начин до началото на 2012 г., когато св. Р. споделил със св. Г. Цв., директор на „Инв.”, клон Пл., и личен познат на кмета св. Д. С., че му е трудно да работи по този начин. Св. Ц. провел разговор с кмета и впоследствие уведомил св. Р., че вече трябва да плаща на С. и подсъдимия по 10% върху сумата без ДДС. Така, след проведения разговор с кмета за м. юни 2012 г. св. Р. предал на подсъдимия сумата в размер на 2 700 лв. В началото на 2014 г. имало няколко фактури, по които се били натрупали задължения на общината към „П. И.” Св. Р. отишъл при подсъдимия, за да го помоли да му се преведат парите по фактурите. Подсъдимият З. го попитал: „Ако ти преведа 60 000 лева колко ще ми донесеш?”, а свидетелят отговорил: „Като шестица за отличници”. Това означавало, че за превода от 60 000 лева св. Р. ще даде на подсъдимия 6 000 лева. През м. март 2014 г. по сметка на дружеството били преведени „близо 60 000 лева”, като свидетелят отделил 6 000 лева и ги занесъл лично на подсъдимия в кабинета му в общината.

Според настоящата инстанция подходът на състава на ВтАС е незаконосъобразен в процесуален план. Преценката на релевантните за

отговорността на подсъдимия З. обстоятелства е следвало да се ограничи до инкриминираните от представителя на обвинителната власт конкретни твърдения, така както са формулирани в обвинителния акт. Именно те предопределят обема на доказване и правната конструкция на обвинението. Съдът не разполага с възможности самостоятелно да разкрива и да разследва факти и обстоятелства, за които прокурорът не е повдигнал обвинение. Обвинителният акт е процесуалното средство, с което прокурорът упражнява функциите си по чл. 46, ал. 1 от НПК и чл. 246 от НПК. Този процесуален документ очертава предмета на доказване – фактическите и правни рамки, по които следва да бъде упражнено правото на защита. Обвинителната теза се разгръща чрез фактологическо отразяване на събитията, които прокурорът счита за относими към предмета на обвинението, и чрез описание на участието и поведението на подсъдимия в тях, а за да даде отговор на въпросите по чл. 301 от НПК съдът е длъжен да изследва именно и само твърденията, залегнали в обвинителния акт.

Допълнително установената от въззивния съд фактология значително надхвърля допустимите параметри за установяването на предмета на обвинението срещу подсъдимия, очертан от рамките на внесения от СГП обвинителен акт. С новоразкритите факти към обстоятелствената част на обвинителния акт са прибавени напълно нови твърдения, внушаващи, че действията на подсъдимия на инкриминираните с обвинителния акт дати през м. април 2014 г. всъщност се явяват поредна проява от практикувано с години престъпно поведение. Залегналите във въззивния съдебен акт фактически положения несъмнено утежняват наказателноправното положение на подсъдимия, като са обусловили крайния извод за виновността му (а преимуществено върху тях е основано и искането в касационния протест за увеличаване на наложеното на подсъдимия Зелов наказание). По тези факти подсъдимият не се е защитавал на досъдебното производство и на първоинстанционното производство, като на практика те са му предявени за първи път с мотивите към присъдата на въззивната инстанция.

Дори само на това основание въззивният съдебен акт подлежи на отмяна, тъй като е недопустимо с него да се предявяват за първи път нови фактически положения, по които подсъдимият не се е защитавал. В синхрон със стандартите на чл. 6, § 3, б. „а” и б. „b” от ЕКПЧ за осигуряване на справедлив съдебен процес, осъждането по непредявени надлежно факти и обстоятелства от значение за определяне на фактическия състав на престъплението се оценява в практиката на ВКС като особено съществено процесуално нарушение. Недопустимо е съдът сам да дефинира рамките на обвинението, като в мотивите си да запълва обема му по свое усмотрение с конкретни факти, надхвърлящи фактическите предели на обвинението.

2. С атакувания съдебен акт подсъдимият З. е осъден за това, че е поискал и получил наследващия му се дар, „загдето е извършил действия по служба – осигурил своевременно и по-бързо подписване и изплащане на платежни нареждания от съответните длъжностни лица в община Пл. по фактури № 1000000362/03.02.2014 г., № 1000000503/04.03.2014 г. и № 1000000510/01.04.2014 г. на обща стойност 40 000 лева, издадени от търговско дружество „П. И.” , въз

основа на което е бил осъществен паричен превод в размер на 40 000 лева към търговското дружество „П. Ин.“ ... с правно основание договор за възлагане на обществена поръчка с предмет „Поддръжка и ремонт на обществено осветление на територията на община П.“ със страни община гр. Пл. и търговско дружество „П. И.“ от 18.01.2011 г.”, каквато формулировка е залегнала и в диспозитива на обвинителния акт.

Обектът на подкупа са обществените отношения по законосъобразно, безкористно и правилно осъществяване на различните служебни дейности. Длъжностното лице получава недължимата облага срещу – „в замяна“ на – извършване на определено деяние, свързано с неговата служба. За да е осъществено престъплението е необходимо наличието на връзка („конекситет“ – Р № 375 от 20.06.1974 г. по н. д. № 334/1974 г., I н. о.) между наследващата се промяна в имотното му състояние и изпълняваната от него служба или работа в рамките на определената му основна компетентност или конкретно възложената му задача. При подкупа имотната облага е във връзка с извършените (или отказаните) служебни задължения, които са от кръга на правомощията на длъжностното лице, приемащо подкупа. Без значение е дали извършеното служебно действие на длъжностното лице е негово пряко задължение, щом като ръководният характер на изпълняваната от него длъжност предполага служебно отношение към очакваното от даващия подкупа служебно действие или бездействие. Действието по служба може да се изрази и в упражняване на контролни правомощия, оперативно или методическо ръководство върху други лица. Наследващото се увеличение на имотното състояние на длъжностното лице се предоставя заради това, че то вече е извършило (извършва, ще извърши или не извършва, няма да извърши, или не е извършило) действие по служба, включено в рамките на основната му компетентност или конкретно възложена му служебна задача.

С оглед на това длъжността на подсъдимия З. – заместник кмет с ресор „Ф.“ – поначало не изключва възможността му да бъде субект на инкриминираното престъпление. В принципен план, след като отделът „Финансово-счетоводна дейност“ е бил под негово ръководство и отговорност, той очевидно е могъл да участва в разпореждането със средствата, да преценява кога, на кои съконтрахенти, по кои фактури да се осъществяват дължимите плащания, така както е приел апелативният съд в мотивите си (гърба на л. 199 от ВНОХД № 107/2015 г. на ВтАС).

В разглеждания случай проблемът е друг – в мотивите на съда не е посочено какви именно конкретни действия по служба е предприел подсъдимия З., които да са във връзка с получения от него дар с оглед повдигнатото обвинение, че е поискал и приел подкупа, „загдето е извършил действия по служба“. Съответното действие по служба трябва да е конкретно идентифицирано, а не да се предполага по подразбиране в контекста на длъжността на подсъдимия. Задължение на съда е било да уточни конкретното поведение на подсъдимия – как, по какъв начин е осигурил „своевременното и по-бързо подписване и изплащане на платежните нареждания от съответните длъжностни лица в община Пл.“; нареждал ли е

индивидуални плащания към „П. И.”; могъл ли е да извършва действия във връзка с подписването на платежните нареждания, при положение, че към инкриминирания момент кметът св. Стойков не е отсъствал (с оглед констатацията на съда на гърба на л. 192 от делото, че подсъдимият имал пълномощия да подписва платежни нареждания само при отсъствието на кмета); разпореждал ли е на св. М., главен счетоводител, на св. Хр., главен експерт в отдел „Строителство и техническа инфраструктура”, на св. Д., служител в отдел „Финансов контрол”, подписала контролните листове по инкриминираните фактури, или на други лица да ускорят процедурата във връзка с изплащането на сумите по посочените по-горе фактури в полза на получателя „П. И.” ...; участвал ли е по някакъв начин при определяне на приоритетността на плащанията към фирмата на св. Р.

Непълнотата на съдебния акт по отношение на посочените обстоятелства закономерно е обусловена в значителна степен от неяснотата на повдигнатото срещу подсъдимия З. обвинение относно конкретните действия по служба, които той е извършил във връзка с подкупа. Органите на досъдебното производство не са положили усилия да формулират точно, ясно и изчерпателно приноса на подсъдимия за подписването и превеждането на сумите по трите инкриминирани фактури, който недостатък е бил констатиран още с разпореждане на съдия-докладчик № 118 от 11.08.2014 г. по НОХД № 687/2014 г. по описа на ПлОС за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора. В новия обвинителен акт, въз основа на който е било образувано НОХД № 928/2014 г., обвинителната теза се е базирала върху отразеното в обстоятелствената част на акта твърдение, че на 16.04.2014 г. подсъдимият З. е положил подписа си като „наредител” в трите броя банкови платежни нареждания, с които разпоредил плащане от страна на възложителя община Плевен по банковата сметка на получателя „П. И.” ... по посочените по-горе фактури.

Това твърдение обаче не е било прието за вярно от въззивния съд, който е установил, че в инкриминираните платежни нареждания подписите за „наредител/вносител” са били положени от главния счетоводител св. Л. М. и кмета на община Пл. св. Д. С. (л. 192 и гърба му, гърба на л. 199 от ВНОХД № 107/2015 г. на ВТАС). При това положение касаторът З. с основание твърди, че за него е останало неясно за какви негови конкретни служебни действия, осигуряващи изплащането на задълженията на общината по цитираните фактури, е осъден.

Следва да се изтъкне още, че въззивният съд е пренебрегнал и друга обективно налична неяснота на обвинението срещу подсъдимия З. – дали действията му по служба са били свързани със „своевременно” изплащане на дължимите суми, т. е. в сроковете, предвидени в договора, или с „по-бързо” – предсрочно изплащане, или пък се е касаело до ускоряване на забавени плащания съгласно кредитираните от съда твърдения на св. Р. В показанията си той многократно е заявявал, че при създадите се отношения с кмета и заместник-кмета е бил принуден да изплаща исканите му суми, че фирмата му е претърпяла значителен регрес следствие забавеното изпълнение на задълженията на

общината, намалил е прогресивно броя на служителите си и др. Твърдения в този смисъл са залегнали и в обвинителния акт – че в сроковете за плащане на трите инкриминирани фактури № 1000000362/03.02.2014 г., № 1000000503/04.03.2014 г. и № 1000000510/01.04.2014 г. „не последвало своевременно дължимото плащане” (л. 5, л. 6 от НОХД № 928/2014 г.); че представляваното от св. Р. дружество се намирало във „финансова зависимост” от община П. и че поради несвоевременните плащания от страна на възложителя „П. И.”... „изпаднало в неплатежоспособност и трайна невъзможност да изпълнява задълженията си към трети юридически и физически лица и да извършва нормална търговска дейност” (л. 5 от НОХД № 928/2014 г.). В същото време (на л. 6 от НОХД № 928/2014 г.) прокурорът е посочил, че подсъдимият З. в „пряк текст” заявил на св. Р., че следва да му плаща парични суми „на ръка”, „ако желае да продължи да работи с община П., респективно и след срока на договора”. Данни, че св. Р. е бил поставен под заплаха от прекратяване на договора му се съдържат и в показанията му от досъдебното производство, дадени на 16.04.2014 г., приобщени от въззивния съд в съдебно заседание на 29.06.2015 г. (гърба на л. 128 от ВНОХД № 107/2015 г.).

При наличието на тези разнопосочни обвинителни твърдения съдът е следвало да посочи ясно кое от тях приема за вярно, като изведе недвусмислени констатации дали общината е изпълнявала точно задълженията си по сключения договор и дали е допуснала закъснение при изплащането на представените във финансово-счетоводния отдел на община П. три броя данъчни фактури № 1000000362/03.02.2014 г. на стойност 13 631.75 лева, № 1000000503/04.03.2014 г. с оглед предвидената в договора от 18.01.2011 г. клауза, че възложителят следвало да разплаща с платежно нареждане дължимите суми по банкова сметка на изпълнителя в срок до 90 календарни дни след представяне на редовни първични документи и издадена данъчна фактура, основаваща се на подписани от оторизирани представители на възложителя актове. Тези констатации, от своя страна, са относими към правилната правна оценка на поведението на подсъдимия, тъй като са от значение за конкретизацията на съответните действия, по служба, включени в обвинението на подсъдимия.

3. ВКС приема за основателни възраженията на касатора З. и защитниците му по отношение на начина, по който въззивният съд е формирал своето вътрешно убеждение относно правно-релевантните факти, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК.

3.1. Осъдителните изводи на съдебния акт в съществена степен са изградени върху използваните по делото СРС и изготвените въз основа на тях ВДС. Защитата с основание е повдигнала въпроса относно компетентността на органа по чл. 174, ал. 1 от НПК, който е дал разрешението за използване на специалните разузнавателни средства. В разглеждания случай са нарушени правилата за местната подсъдност, тъй като с оглед местоизвършването на престъплението (чл. 36, ал. 1 от НПК) компетентен за даване на разрешението е председателят на Плевенския окръжен съд, респ. изрично оправомощен от него заместник-председател, вместо което разрешението е дадено от Н. Д., заместник-председател на СГС и ръководител на административно отделение, оправомощен като орган

по чл. 15, ал. 1 от ЗСРС със заповед № 1083/01.06.2011 г. на председателя на СГС Вл. Я. Разрешението, дадено от некомпетентен орган, еднозначно води до негодност на събраните посредством СРС веществени доказателствени средства.

Органите, които могат да разрешават използване на СРС, са изчерпателно посочени както в НПК, така и в ЗСРС. Съгласно разпоредбите на чл. 174, ал. 1 от НПК и чл. 15, ал. 1 от ЗСРС, изменени с ДВ, бр. 70 от 2013 г., разрешението се дава от председателите на Софийския градски съд, съответните окръжни съдилища и на специализирания наказателен съд или оправомощен от тях заместник-председател. Със ЗИД ЗСРС, ДВ, бр. 70/2013 г., в сила от 9.08.2013 г., думите „окръжния съд“ в чл. 174, ал. 1 от НПК са заменени със „съответния окръжен съд“, а в чл. 15, ал. 1 от ЗСРС думите „окръжните съдилища“ са заменени със „съответните окръжни съдилища“. Цитираните норми са формулирани императивно и не предоставят възможност за изключения по съображения за целесъобразност и собствено усмотрение нито на органите, овластени да отправят искане за прилагане на СРС, нито на органите, които разрешават използването им. Законите изменения са въведени с цел гарантиране на конституционно защитени основни човешки права – за да се избегнат всякакви възможности за злоупотреба и нарушения с местната подсъдност и да се преустанови незаконосъобразната практика разрешенията да се издават от подбрани органи, а не съобразно правилата за подсъдност, уредени в НПК.

В тази насока ВтАС е приел, че компетентен да разреши използването на СРС е бил СГС, защото с постановление от 16.04.2014 г. главният прокурор е упражнил правомощията си по чл. 195, ал. 4 от НПК, като е разрешил досъдебното производство да бъде извършено в района на СГП. (Следва да се отбележи, че въззивният съд без основание е свързал разрешението за промяна на района на разследването със съображения за „съседски отношения“ между председателя на ПлОС и кмета на община Пл. Видно от съдържанието на постановлението на главния прокурор, необходимостта от промяна е обоснована с доводи, че разследването следва да се осъществи от разследващ агент на ДА„НС“ и с оглед необходимостта да бъдат гарантирани основни принципи на наказателния процес и правата на страните в него. От друга страна, по делото липсват доказателства за зависимости и свързаност между кмета на община П. и председателя на ПлОС, които да обусловят извод за основателно съмнение в безпристрастността на последния).

С оглед допуснатата промяна на района на досъдебното производство въззивният съд е счел, че „съответен съд на тази прокуратура е Софийският градски съд“, което определяло компетентността на председателя на СГС или на оправомощения от него заместник-председател, по чл. 174, ал. 1 от НПК, респ. по чл. 15, ал. 1 от ЗСРС.

Не може да бъде споделена застъпената от ВтАС теза, че районът на разследването определя компетентността на съда. Вярно е тъкмо обратното – че поначало районът на компетентния да разгледа делото съд обуславя и района, където следва да се извърши досъдебното производство (чл. 195, ал. 1 от НПК).

Правилото на чл. 195, ал. 1 от НПК действително не е безусловно. При изрично предвидените от ал. 2 на чл. 195 от НПК предпоставки досъдебното производство може да се извърши в района, където е разкрито престъпление или където е местоживеенето на обвиняемия, или където е местоживеенето на повечето обвиняеми или повечето свидетели. В чл. 195, ал. 4 от НПК пък е уредено изключително правомощие на главния прокурор с оглед по-пълно разследване на престъплението да разреши досъдебното производство да се извърши и в друг район, извън случаите по ал. 2.

И в тези случаи обаче компетентността на съда не се определя механично с оглед района на провеждане на досъдебното производство, а се регулира от съответните правила за подсъдност, в частност от чл. 36, ал. 1 от НПК в разглеждания казус. В случая промененият район на досъдебното производство по реда на чл. 195, ал. 4 от НПК не се е отразил върху компетентността на съдебните органи, като делото е разгледано като първа инстанция от Плевенския окръжен съд, а като въззивна – от Великотърновския апелативен съд. Тези съдебни органи, а не съответно СГС и САС, са взели и контролирали и мярката за неотклонение задържане под стража на подсъдимия в досъдебното производство. Поради това не става ясно защо и въз основа на какви съображения съставът на ВтАС е приел компетентността на ПлОС да разгледа като първа инстанция делото и да осъществява съдебен контрол върху мярката за неотклонение на подсъдимия, а е изключил компетентността му на съответен съд само при осъществяване на правомощията на председателя на ПлОС по чл. 174, ал. 1 от НПК.

Критериите за определяне на подсъдността са изчерпателно посочени в Глава четвърта, раздел II от НПК, както и в чл. 411а и чл. 411б от НПК, като сред тях липсва правило, дефинитивно обвързващо подсъдността на съда с района на провеждане на досъдебното производство. Последното обстоятелство е изведено като определящо за подсъдността само в хипотезите на чл. 36, ал. 3, чл. 37, ал. 1, т. 3 от НПК при наличието на съответните предвидени в посочените разпоредби предпоставки.

Правомощията на главния прокурор по чл. 195, ал. 4 от НПК по промяна на района, в който се разглежда досъдебното производство, не могат да дерогират правилата за съдебната компетентност, включително и тези по чл. 36, ал. 1 от НПК. Тези правомощия са извънредни, не подлежат на какъвто и да е контрол, включително и съдебен, могат да се осъществяват по целесъобразност, упражняването им не е обвързано с конкретни законоустановени предпоставки. Възможността променената подсъдност по реда на чл. 195, ал. 4 от НПК да предопределя компетентността на съдебните органи крие риск от селективно приложение на правилата за подсъдността по отношение на различни граждани и в различни случаи по еднолично и неподлежащо на контрол решение на главния прокурор, което противоречи на принципа на предвидимостта и на изискването за законоустановеност на компетентността на органите, овластени с правомощия да разрешават и прилагат принудителни мерки.

По отношение на изтъкнатата в мотивите на ВтАС съдебна практика на състави на ВКС (определение № 111 от 15.10.2010 г. по ч. н. д. № 576/2010 г., I н.о. и определение № 45 от 08.03.2011 г. по ч. н. д. № 1181/2011 г., II н.о.) следва да се има предвид, че на първо място, тя няма обвързващ характер. На второ място, цитираните съдебни актове не касаят въпроси за „съответния” орган по чл. 174, ал. 1 от НПК, а разглеждат спорове във връзка с компетентността на съда по жалби срещу взета мярка за неотклонение. Съдържанието на определението № 111 от 15.10.2010 г. при това не изразява разбиране на състава на ВКС по смисъла, придаден му от ВтАС, тъй като в него е прието наличието на хипотезата на чл. 36, ал. 3 от НПК – обвинения за престъпления, извършени в района на различни съдилища. На трето място, цитираните съдебни актове са постановени през 2010 г. и 2011 г., преди измененията с ДВ, бр. 70 от 2013 г., провокирани от необходимостта от засилена защита срещу произволно ограничаване на конституционните права на гражданите и злоупотреби при прилагането на СРС. Старата редакция на чл. 174, ал. 1 от НПК и чл. 15, ал. 1 от ЗСРС не е обвързвала императивно компетентността на органа, даващ разрешение за експлоатация на СРС, със „съответност” на съдебния орган. Поради отсъствието на изрично предвидена предпоставка разрешението да бъде дадено от председателя на съда, в чийто район е осъществено деянието, преди законовите изменения се е допускало разрешението да бъдат давани и от председатели на съдилища, извън чиито съдебни райони е осъществено съответното деяние. Изричните изискванията на актуалната правна уредба за „съответност” изключват тази възможност.

С оглед „тайния” характер на СРС като способ за доказване, нарушенията на компетентността при прилагането им, включително на правилата за местната подсъдност, имат абсолютен характер. Доколкото СРС са едни от най-сериозните посягателства върху правата на личността, гаранциите срещу злоупотребата с тях са засилени. Доктрината и съдебната практика поначало приемат, че нарушенията на правилата за местната подсъдност не съставляват безусловен повод за отмяна на присъдата, освен ако заинтересованата страна е възразила и въпреки това делото е било разгледано и решено от некомпетентния съд. При прилагането на СРС обаче обвиняемият не разполага с никакви процесуални средства за защита, защото не знае за реализацията на „тайните” мероприятия. Липсата на възможност своевременно да се възрази срещу нарушената местна подсъдност на органа, разрешаващ използването на СРС, не санира съответното нарушение и не позволява то да бъде окачествено като несъществено. Обратното разбиране на практика обезсмисля значението на правилата за компетентност, както и законовите изменения, въведени с ДВ, бр. 70 от 2013 г.

3.2. Отделен е въпросът, че в мотивите на въззивния съдебен акт действителното съдържание на ВДС е изопачено, като съдът е мотивирал вътрешното си убеждение с доказателства, които не се съдържат в съответните доказателствени средства, на които се е позовал.

Така например съдът е приел, че при проведения на 22.04.2014 г. разговор между подсъдимия и св. Р. последният го помолил да намали процента на подкупите, които следвало да дава. Репликите на св. Р.: „Ама, ако мо’е малко да

намалим нещата, бе. Имам зор с ОБеБето”, „Ако мо'е нещо да говорите тука с...”, „Тука да намалиме нещо, бе човек. Между, с професора говори, ако може, бе. Мънинко, ма. Да мо'а да смогна с тия, бе човеко. Зор ми е, бе, постоянно” обаче са произнесени в контекста на останалите му изявления, свързани със задълженията му към ОББ и евентуалното им „намаляване”, за което свидетелят е споделил, че са го „препратили” към София, но „те” не могли да му „намалят”.

Обективното тълкуване на направените изявления изисква те да бъдат обсъдени в смисъла на цялостния разговор и да се преценяват коректно, така, както са закрепени в протоколите за съответните действия, отчитайки, разбира се, енигматичният, конспиративен изказ, характерен в рискови ситуации, при които се обсъжда противоположна тематика. Съгласно тези критерии действителното значение на изявленията на св. Р. не може да бъде разкрито изолирано единствено по смисъла, вложен от свидетеля. За правилното решаване на делото има значение не какво е имал предвид свидетелят, а какво е разбрал подсъдимият и дали обективно е могъл да се досети за смисъла на намеците на подсъдимия. А в случая съдът не е посочил годни доказателствени източници, от които да се заключи със сигурност, че подсъдимият З. е разбрал недвусмислено за какво говори св. Р. и че е вложил в репликите му същия смисъл, какъвто и свидетелят. (В тази насока съдът е изградил вътрешното си убеждение върху предходните разговори между двамата, по отношение на които вече беше отбелязано, че надхвърлят фактическите рамки на обвинението).

Също така съдът е приел, че при предаването на паричната сума от 4 000 бележани лева на 22.04.2014 г. подсъдимият З. попитал св. Р. „носи ли това”, след което надигнал папка на бюрото и посочил мястото, където да бъдат оставени парите. Свидателят извадил от чантичката си хартиен плик, в който били поставени парите, и го оставил на посоченото от подсъдимия място. Такива реплики и жестове на подсъдимия не са отразени в съответните протоколи за изготвяне на ВДС от приложените СРС. Тези фактически обстоятелства са приети само въз основа на непотвърдените от други доказателствени материали показанията на св. Радоловски.

4. Сериозен недостатък на постановената от въззивния съд нова присъда се състои в допуснатите при постановяването ѝ съществени процесуални нарушения на чл. 13, чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 3 и ал. 5 от НПК – липса на обективна, всеоткриваща, пълна и внимателна оценка на съдържащата се в доказателствените източници релевантна информация. Атакуваният пред касационната инстанция съдебен акт се отклонява и от стандарта на чл. 339, ал. 3 от НПК, съгласно която разпоредба при постановяване на новата присъда се прилагат изискванията на чл. 305 от НПК, включително и на ал. 3 от посочената разпоредба. ВтАС е упражнил правомощието си по чл. 316 от НПК, без обаче изчерпателно да включи в съдържанието на мотивите на обжалваната присъда съображенията си по приетите нови фактически положения и без да посочи недвусмислено въз основа на кои доказателствени материали са изведени променените фактически констатации. Делото е решено при липса на пълноценен анализ на

доказателствената съвкупност и необсъждане на противоречията между гласните доказателствени средства, което е довело до съмнителност на приетите факти.

Не са проверени обясненията на подсъдимия З., в частност твърденията му, че „оценката”, спомената в разговора му със св. Р., се отнасяла за предложение на св. Р. във връзка с количествено-стойностни сметки за кабелиране на ел. мрежа по процедура за „проектиране и реконструкция, подобрения, разширяване и оптимизиране на тролейбусната мрежа в гр. П.”. Без да установи със сигурност момента на стартиране на процедурата, съдът е приел твърденията на подсъдимия за защитна теза, позовавайки се на показанията на св. Р., че е извършил тези консултации през февруари – март 2013 г. За проверка на противоречивите гласни доказателства във връзка с това обстоятелство, съдържащи се в обясненията на подсъдимия и показанията на св. Р., в съдебно заседание на 29.06.2015 г. прокурорът с основание е поискал да се приобщи справка относно изготвения от св. Р. документ по повод извършената от него консултантска дейност, което искане е било неоснователно отхвърлено.

В мотивите на съдебния акт съдът недопустимо е изместил тежестта на доказване, като е изтъквал във вреда на подсъдимия обстоятелството, че не обяснил как пликът с парите „попаднал в кабинета му”. Неотменимо правило в наказателното производство е, че подсъдимият не е длъжен да доказва невинността си, а обвинителната власт следва да докаже по начина, указан в чл. 303, ал. 2 от НПК, че парите са се озовали на бюрото в кабинета му при обстоятелствата, посочени в обвинителния акт – че са били поставени там от св. Р. по „мълчалив знак” на подсъдимия.

Показанията на св. Р. са кредитирани безрезервно като обективни и незаинтересовани, като депозирани с „абсолютна точност” по отношение на точните суми на даваните от него подкупи на подсъдимия, като „последователни и непротиворечиви” при сравнение с дадените от него показания на досъдебното производство и с оглед вътрешната им логичност.

На първо място, значението на показанията на св. Р. като основен източник на обвинителни доказателства срещу подсъдимия и твърденията на свидетеля за финансова зависимост от него и от кмета на общината определено разкриват основания за заинтересованост от изхода на делото. Съдът е следвало внимателно да проверява достоверността и истинността на всеки от твърдените от него факти, да ги преценява в комплекс с показанията на останалите свидетели и с другите обективни доказателства по делото, както и с оглед собствената им логичност и вътрешна убедителност.

Преекспонирано е значението на точността на показанията на св. Р. при посочването по месеци на дължимите на фирмата му от общината суми и стойността на дадените на подсъдимия парични суми. Очевидно е, че след като свидетелят е разполагал с информация за стойността на издадените от самия него фактури, въпрос на несложна математическа операция е да се пресметне (и то приблизително) размерът на 15% или на 10% от сумите. Достоверността на показанията му за съществени закъснения, довели до „ситуации на неплатежоспособност” на дружеството „П. И.”, е могла да бъде проверена

преди всичко с оглед обективните данни дали общината е изпълнявала точно задълженията си по сключения договор.

В хода на въззивното съдебно следствие сам съдът е констатирал „някои противоречия” в заявените от свидетеля обстоятелства при разпита му на досъдебното производство и пред състава на съда, което е наложило прочитането на показанията му, дадени пред органа на досъдебното производство (гърба на л. 128 от ВНОХД № 107/2015 г.). Тези противоречия обаче не са обсъдени в мотивите на съда, като не е изяснено кои от показанията са кредитирани и защо. Съдът не е коментирал изявленията на свидетеля от досъдебното производство, очертаващи различна картина на събитията – че всъщност той се е опасявал кметът на община Пл. св. Ст. да не прекрати договора му поради политически натиск от „групата отвън”; че за известен период от време той предавал пари за подкупи не на подсъдимия З., а на св. Цв., че е предавал пари и на св. Ст. „лично” „в кабинета му”; че св. Цв. му предложил да изкупи фирмата му, като той решил, че „зад гърба му се върти нещо” с цел „да му вземат фирмата и договора”.

Не са изяснени в достатъчна степен и фактите във връзка с обстоятелствата по чия инициатива са се състояли и как са протекли срещите на св. Р. с агентите на ДА”НС”. Без да се изяснят по несъмнен начин посочените обстоятелства, възражението на защитата за провокация към подкуп не може да получи убедителен отговор. В тази насока в съдебния акт е прието, че св. Р. е сигнализирал органите и се е поставил в тяхна услуга след дългогодишно изнудване от страна на подсъдимия З., „след като е била поискана сума за пореден път през м. април 2014 г.” Самият св. Р. обаче е заявил пред първоинстанционния съд, че ДА”НС” се намесила „още от преди това на 16.04.”, като „те” го потърсили по-рано и му казали, че „имат сведения към него и да съдейства” (л. 55 от НОХД № 928/2014 г.). В същия разпит св. Р. е уточнил, че от регионалния „ДА”НС” го потърсили един или два дни преди 16.04.2014 г., като срещата „не била случайна”. По повод инцидент с колата му св. Р. разговарял със св. Цв., който го предупредил, че ги „следят”. На следващия ден към обяд двамата отишли в гр. София, в ДА”НС”, където им снели показания до 16-17:00 ч., след което двамата се прибрали в гр. Пл. (л. 57 и гърба му от НОХД № 928/2014 г.). Св. Цв. обаче в показанията си от досъдебното производство, приобщени от първоинстанционния съд в съдебно заседание на 28.01.2015 г. е отрекъл тези обстоятелства, като е заявил, че е разговарял със св. Р. през м. април 2014 г. по повод исканите му пари във връзка с договора с общината и опасенията му, че договорът му ще бъде прекратен. Св. Ц. го посъветвал „да потърси компетентните органи” и той решил да потърси съдействието на органите на ДА”НС”. Св. Цв. нямал информация какво се е случило след това до момента, когато бил извикан да даде показания.

Основателни са оплакванията на касатора З. и защитниците му по отношение на осъществения от въззивния съд анализ на показанията на св. Г. Цв. След като сам аргументирано е обосновал недостоверност на заявените от този свидетел факти и обстоятелства с констатации за изключителна пестеливост, уклончивост и избягване на директни отговори на поставените му въпроси, въззивният съд логически непоследователно и с ненадеждни мотиви е кредитирал

частично показанията му поради прозиращата в изявленията му „непосредственост и искреност”, липса на „уклончивост и заинтересованост в полза на една от страните” (л. 190 – л. 191 от ВНОХД № 107/2015 г.). Освен допуснатото противоречие в мотивите относно характеристиките на показанията на св. Ц., съставът на ВтАС е процедирал и в нарушение на правилата на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 от НПК, като не е изследвал показанията му съгласно изискванията за обективност, всестранност и пълнота в контекста на съвкупния доказателствен материал. Не е преценено с необходимото внимание особеното положение на св. Цв. в настоящия процес с оглед обстоятелствата, че съгласно твърденията на св. Р. той е взел лично участие в описаната корупционна схема, че е имал особени отношения със св. Р. – синът му Пр. Ц. е закупил 250 дружествени дяла от дружеството „П. И.” ..., като е станал съдружник на св. Р., който пък се опасявал да не му бъде „взета” фирмата, а са налице и твърдения, че впоследствие св. Р. отново изкупил дяловете си. Сложни – „на приливи и отливи” – според съда били и отношенията на св. Цв. с кмета на община Пл. св. Ст., като съгласно приобщените показания на св. Цветанов от досъдебното производство за „разрива” в отношенията им принос имал св. Р.. Въпреки посочените данни за заинтересованост на св. Цв., показанията му са оценени избирателно – в частите, уличаващи подсъдимия З., са кредитирани, а в частите, опровергаващи твърденията на св. Р., са отхвърлени.

По същия начин са преценени и показанията на св. Ст. – отхвърлени са само в частта, с която свидетелят е отрекъл да се е срещал и разговарял със св. Цв. във връзка с исканите пари от св. Р., като а рiогi са приети за заинтересовани с оглед твърденията, че и той вземал част от сумите и бил наясно с даваните подкупи (л. 193 от ВНОХД № 107/2015 г.).

С оглед изложеното дотук може да се обобщи, че въззивният съд не е обсъдил изчерпателно всички налични по делото доказателства, позовал се е на негодни доказателствени източници, пропуснал е някои от доводите на защитата и не е изложил законосъобразни мотиви по отношение на приетите от него нови фактически положения, с което е осуетил проверката на правилността на вътрешното си убеждение. Липсата на обективен анализ на доказателствените материали води до невъзможност за настоящия състав да прецени дали въпросите по чл. 301, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК са правилно решени. По естеството си допуснатите процесуални нарушения могат да бъдат отстранени само чрез провеждане на ново въззивно производство, като се налага отмяна на постановения въззивен съдебен акт. Поради този изход на делото касационният протест на прокурора не може да бъде разгледан, тъй като въпросът за справедливостта на наказанието предполага процесуално законосъобразно установени факти и правилно и точно приложение на материалния закон.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 3, т. 2, вр. ал. 1, т. 4 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ нова присъда № 187 от 28.09.2015 г., постановена по ВНОХД № 107/2015 г. по описа на Великотърновския апелативен съд, и ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд от стадия на съдебното заседание.

Настоящото решение не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.